

Dames en heren, beste vrienden,

Vorige vrijdag kwamen twee collegeleerlingen langs voor een vraaggesprek. Op het einde merkten zij op dat wij wel een speciale partij waren en zijn. Ik heb u – zo zegden ze – nooit horen spreken over deelname aan het beleid, over deelname aan de macht. Alle andere partijen hadden het gehad over de regeringsdeelname, over wie met wie zou kunnen gaan, wat er zou kunnen indien deze zoveel en gene zoveel stemmen heeft... Kortom het was hen opgevallen dat voor ons regeringsdeelname, dat deelname aan de macht blijkbaar niet meteen de eerste drijfveer is voor ons politiek handelen. Ze vonden dat we anders waren dan de anderen, en dat onze verkiezings slogan “Uw stok achter de deur”, daarvan ook de uiting was. En dat vonden ze eigenlijk wel sympathiek.

Die collegeleerlingen hebben gelijk. Deelname aan de macht louter en alleen omwille van de macht, interesseert ons inderdaad niet. Alle anderen lopen te kwijlen van de goesting. Ook de Groenen? Maar de Groenen zijn altijd kandidaat om te regeren, zelfs indien ze op -5% zouden gepeild worden.

Maar terwijl iedereen dus goesting heeft, blijven wij, blijft dat Vlaams Belang die programmapartij die ze altijd geweest is. De partij die zegt waar het op staat, de partij die praat waar anderen zwijgen, de partij waarvan het verhaal pas begint waar het verhaal van de anderen stopt.

De partij die bewezen heeft dat niet deelnemen aan de macht niet betekent dat men politiek niet zou meespelen. Integendeel. Wij hebben bewezen dat politiek precies zoveel meer is dan alleen maar regeren. Wij zijn het levende bewijs dat men niet noodzakelijkerwijs ministers moet leveren om nieuwe politieke ideeën ingang te doen vinden bij het grote publiek. En zo hebben wij wel degelijk – en helemaal alleen - nieuwe thema's op de politieke agenda gezet. Thema's waarmee we aanvankelijk moederziel alleen stonden. We roeiden tegen de stroom in. Thema's die andere partijen aanvankelijk niet lustten, maar waarmee ze op de duur willens nillens toch rekeningen dienden mee te houden.

Wij hebben het thema van de Vlaamse onafhankelijkheid op de agenda gezet en we hebben dat alleen gedaan. Toen Karel Dillen bij de stichting van het Vlaams Blok resoluut de piste van de Vlaamse onafhankelijkheid koos, stond hij met zijn kompanen inderdaad moederziel alleen, en werd hij bekeken als een curiosum dat ze niet alle vijf op een rij had. Een dwangbuis hoefde nog net niet, want al bij al was die Vlaamse onafhankelijkheidsgedachte vrij onschuldig. Vandaag is die gedachte al lang niet meer onschuldig. Vlaamse onafhankelijkheid is al lang uit de taboesfeer gehaald. De ontbinding van België is geen onbereikbaar fata morgana meer, maar een realiteit die steeds dichterbij komt en waar ook internationaal rekening mee wordt gehouden. Dat thema staat onmiskenbaar op de politieke agenda. Dat hebben wij gedaan, dat hebben alleen wij gedaan en dat hebben wij alleen gedaan.

Ook het vreemdelingentema hebben wij op de politieke agenda gezet. Alles wat te maken heeft met migratiebeleid, asielbeleid, islamisering. We hebben als eersten vraagtekens geplaatst bij de multiculturele heilsleer, die ons door progressief Vlaanderen en beschaamd

rechts door de strot werd geramd, tegen de wil van de bevolking, tegen het gezond verstand in. Het is ons niet in dank afgenomen. Ook daarover woedt nu het debat – althans bij de bevolking – want het thema wordt door de opiniemakers angstvallig buiten de aandacht gehouden. Als ik zie wat nu mag gezegd worden, als ik zie dat een gewezen procureur-generaal in die functie in zijn mercuriale kon zeggen dat het asielbeleid een puinhoop was die ons sociaal zekerheidsstelsel en bijgevolg ons democratisch bestel bedreigde, dan zeg ik dat dat woorden zijn waarvoor wij ons tien jaar geleden voor de rechtbank moesten verantwoorden. Als zelfs Leterme moet toegeven dat de multiculturele samenleving mislukt is, dan moet hij in elk geval ons bedanken dat hij dat mag zeggen zonder achter de tralies te vliegen. Ook dat thema staat onmiskenbaar op de politieke agenda. Dat hebben wij gedaan, dat hebben alleen wij gedaan en dat hebben wij alleen gedaan.

Veiligheid. Volgens de foto van Vlaanderen de tweede bekommernis van de Vlamingen, maar alweer netjes weggemoffeld door opiniemakers en andere debatorganisatoren. Ook toen wij dat thema aankaarten, stonden we alleen en werden we in het beste geval meewarig bekeken. Het was de tijd dat de Louis Tobbacken het hadden over het “vermeend gevoel van onveiligheid”, en dat de Renaat Landuyten van deze wereld riepen dat de gevangnissen moesten gesloopt worden, want die maakten een mens niet beter, en nog meer van die onzin. Vandaag beschouwen alle partijen de veiligheid van de burger tenminste als een normaal na te streven goed en horen we tenminste geen onzin meer van afbreken van gevangnissen. Dat thema staat onmiskenbaar op de politieke agenda. Dat hebben wij gedaan, dat hebben alleen wij gedaan en dat hebben wij alleen gedaan.

En voeg daar nu gerust maar Europa aan toe. Niet dat wij nu pas, de laatste twee maanden of de laatste twee jaar, Europa ontdekt zouden hebben. Neen, we zijn al veel langer met Europa bezig. Bij de bespreking van het Verdrag van Maastricht in 1993 beklommen we met tien sprekers de tribune van de Kamer om dan reeds te waarschuwen voor het feit dat het met de Europese Unie de verkeerde kant opgaat. Vandaag staat het thema Europa en Europese Unie veel prominenter op de agenda dan pakweg tien jaar geleden. Het Vlaams Belang is uitgegroeid tot één van die vele Euro kritische partijen die Europa rijk is. Het is niet langer evident dat de burger alles slikt wat van de Europese Unie komt, louter en alleen omdat het van Europa komt. Europa, en waar het heen moet met de Europese Unie, is een thema dat onmiskenbaar op de politieke agenda staat. Dat hebben wij gedaan, dat hebben alleen wij gedaan, en dat hebben we alleen gedaan.

Wij hebben bewezen dat een politieke partij niet koste wat het kost aan de macht hoeft deel te nemen om te wegen op het beleid. Integendeel. En dat betekent inderdaad niet dat wat we aangekaart hebben de goede richting uitgaat, maar we hebben de andere partijen minstens doen rekening houden met die thema's, met de problemen die we aankaarten, en met onze oplossingen.

Ik vergelijk ons altijd met een ijsbreker. Het kanaal van de politieke ideeën was compleet dichtgevroren. Wij hebben met de kracht van onze overtuiging dat pakijns gebroken en aan de kant geschoven. Om zo nieuwe ideeën alle kansen te geven. Wij hebben met bloed, zweet en tranen de boulevard aangelegd waar anderen met hun limousines over rijden.

Wie dergelijk palmares kan voorleggen, hoeft niet te blozen. Integendeel. Wie dergelijk palmares kan voorleggen, heeft zijn plaats en zijn rol in het politieke landschap in Vlaanderen meer dan bewezen. Wij mogen met zijn allen bijzonder trots zijn op wat we tot nu toe gepresteerd hebben.

Maar het werk is niet af. Want wij mogen dan al de ijsbreker geweest zijn die het kanaal van de ideeën heeft vrijgemaakt, we moeten er nu vooral voor zorgen dat het kanaal niet terug dichtvriest.

Vandaar de keuze voor onze slogan “Uw stok achter de deur”. We blijven nodig, we blijven broodnodig. Er is nog zeer veel werk aan de winkel. Zeker na wat de Vlamingen de vorige legislatuur in hun maag gesplitst hebben gekregen, is de stem van het radicale Vlaams-nationalisme in de verschillende parlementen helemaal geen overbodige luxe.. Wij hebben de zesde staatshervorming in onze maag gesplitst gekregen. Die is volgens de klassiek-Belgische patronen verlopen: Vlaanderen en Wallonië krijgen er evenwaardig bevoegdheden bij, maar Vlaanderen betaalt cash in geld en betaalt politiek in Brussel en in de Rand.

En bij ons in de Rand kregen wij dus, tegen alle beloften en dure eden in, een onzuivere zogenaamde splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde te verwerken. Een zogenaamde splitsing die zorgt voor de electorale annexatie van de Zes bij Brussel. Een splitsing die de Brusselse Vlamingen politiek liquideert. Een splitsing die op gerechtelijk vlak zorgt voor het uitwrijven van de faciliteiten voor Franstaligen in heel Vlaams-Brabant. Een splitsing die de Nederlandstalige rechtsonderhorigen in Brussel degradeert tot tweederangsburgers. Een splitsing die Brussel alweer een zak geld oplevert. Een splitsing die de Vlaamse verworvenheden van de omzendbrief-Peeters op de helling zet. Een splitsing die de Brusselse hoofdstedelijke Gemeenschap in het leven heeft geroepen, zeg gerust groot-Brussel.

Dat is die hele splitsing waar iedereen zo trots op is. De Vlamingen hebben het nog steeds niet geleerd. Ze hebben nog steeds niet geleerd dat wanneer ze beginnen te onderhandelen over iets waar niet over te onderhandelen valt – en over BHV moest niet onderhandeld worden - ze de pineut zijn. En precies dat is gebeurd. Ook – laten we wel wezen - door de koninklijke verduidelijker. Ook hij was bereid water bij de wijn te doen, en het slechte BHV-akkoord verschilt eigenlijk niet zo gek veel van zijn eigen “oplossing”. BHV is dus verprutst. Met dank aan de institutionele meerderheid van CD&V, sp.a, Open VLD en Groen. Maar ook met dank aan de meerderheid in het Vlaams Parlement en in de Vlaamse regering. De Vlaamse regering, de Vlaamse meerderheid van CD&V, sp.a en N-VA stond erbij en keek ernaar. Maandenlang werd onderhandeld over ons grondgebied, over onze gemeenten, over onze manier van het benoemen van burgemeesters, en de Vlaamse regering en de meerderheid in het Vlaams Parlement gaven geen kik. Zelfs niet toen ons bevoegdheden werden afgenomen. Geen enkel parlement ter wereld zou zoiets dulden. Bij ons liet de meerderheid van CD&V, sp.a en N-VA ook dat passeren. De manier waarop N-VA er zich in het Vlaams parlement vanaf maakte was van een tsjevenghalte waar zelfs de CD&V nog een puntje aan kan zuigen.

Neen, het gaat niet goed met de Rand. De Rand is aan een razendsnel tempo aan het ontnerlandsen door de massale anderstalige immigratie vanuit Brussel. Nog maar de helft van de pasgeborenen in Halle-Vilvoorde komen uit een Nederlandstalig gezin. Wij hadden op

zijn minst van de bevoegde minister Geert Bourgeois een stevig antwoord verwacht op die zorgwekkende evolutie. Wij hadden gehoopt en verwacht dat Bourgeois als minister van de Rand een krachtig woonbeleid zou voeren. Niks echter daarvan. Het was dweilen met de kraan, vliegen op automatische piloot en af en toe nog eens een blik ambtenaren opentrekken. Het beleid van de Vlaamse regering geeft niet alleen geen antwoord gegeven op de verBrusseling, de Vlaamse regering heeft de verBrusseling nog in de hand gewerkt.

Niet alleen heeft de Vlaamse regering inzake BHV alles laten passeren, ook inzake de staatshervorming zelf, de bevoegdheden en de centen, heeft de Vlaamse regering geen poot uitgestoken. Integendeel. Op geen enkel ogenblik heeft Kris Peeters op het debat gewogen. En het zag er nochtans mooi uit, in het begin van de legislatuur. Men ging buiten de lijntjes kleuren, men ging zelf de communautaire agenda bepalen. Welnu, men heeft niks niemendal buiten de lijntjes gekleurd. En men heeft niks niemendal de communautaire agenda bepaald. Men heeft gewoon niks gedaan. En als Kris Peeters deze staatshervorming, waarbij alle belangrijke fiscale en ander hefboomen federaal blijven, waarbij Vlaanderen wat bevoegdheden krijgt zonder de nodige centen, waarbij de transfers onaangeroerd blijven, als Kris Peeters dus dit misbaksel een Copernicaanse omwenteling noemt, dan is dat een grove belediging voor Copernicus.

Maar wat nu? Wat na 25 mei? Gaan we resoluut richting Vlaamse onafhankelijkheid, of blijven we opnieuw aanmodderen en laten we het momentum dat zich aandient opnieuw aan ons voorbijgaan, zoals dat in 2010 ook al het geval was?

Dat is de cruciale vraag, en ik wil die vraag graag voorleggen aan wat ik gemakshalve de Vlaamsgezinden zal noemen. U kent ons standpunt, wij willen geen tijd meer verspillen, wij gaan dus voor een ordelijke opdeling van België. Daartegenover staan die partijen, die het allemaal allang welletjes vinden, die zo vlug als mogelijk een Belgische regering willen vormen en in de leugen willen verder leven dat staatshervorming en sociaal-economische hervormingen niks met elkaar te maken hebben. Daar tegenover staat ook de grootste partij, en de partij die ook na de verkiezingen de grootste zal zijn, die op zijn minst een bochtig parcours aan het afleggen is waarbij een Vlaamsgezinde zich terecht kan afvragen waarheen het gaat. Wat moeten Vlaamsgezinden met het gegeven dat beloften nu al worden ingeslikt? Wat voor een draaiërig gedoe is dat: eerst de Vlaamse onafhankelijkheid opgeven als iets dat eigenlijk maar om te lachen was, vervolgens met een verwarrend confederalisme komen aandragen als een noodzakelijk iets voor de socio-economisch herstelbeleid. Om tot slot te eindigen met – ik citeer – “We willen vanaf dag een in een federale regering stappen en we zoeken partners die loyaal mee nadenken over het confederalisme”. Vrij vertaald: we zullen bewijzen dat België werkt en de staatshervorming gaat in de diepvries die de Senaat heet. Wat moeten Vlaamsgezinden met zo'n onbeschaamd bochtenwerk? Hugo Schiltz wachtte tenminste tot na de verkiezingen om de Vlamingen bij de bok te zetten. Het geeft ons in elk geval een déja-vu-gevoel, en u mag de v en de u gerust met hoofdletters schrijven.

Vandaar dus de vraag aan de Vlaamsgezinden. Denk dus goed na en kom samen met ons tot de conclusie dat de stem van het radicale Vlaams-nationalisme ook na 25 mei moet blijven weerklinken in de verschillende parlementen, dat het radicale Vlaams-nationalisme

broodnodig blijft om de waakhond te blijven spelen. Kom met ons tot de conclusie dat een sterk Vlaams Belang nodig is en blijft om de anderen op koers te houden. De koers van het onafhankelijke Vlaanderen.